

JOAN CARLES ARPÍN
Geògraf

El transport proletari

Sense un model efectiu de transport públic no hi haurà mobilitat sostenible

Quan vols escriure un article d'opinió, sempre intentes fer-ho sobre allò que, per interès personal, sensibilitat o formació, creus que tens certs coneixements o experiències i penses que pots aportar alguna cosa a la societat, fomentant debat o denunciant mancances diverses. Tot i que ja sabem que costa arribar al nivell de coneixement universal i flexibilitat argumental dels tertulians de televisió, s'intenta.

Doncs bé, a l'hora de complir aquesta missió, sempre es poden mantenir diverses estratègies; la més comuna és seguir l'actualitat diària repassant els mitjans de comunicació tradicionals, ja sigui premsa, televisió o ràdio. A aquests mitjans, se'ls han d'afegir les xarxes socials més populars, en què la gent pot opinar amb llibertat, tot i que massa vegades s'hi escampi el virus de la frivolitat. S'ha d'afegir també a tot això una mica de curiositat i observar el dia a dia, l'esdevenir de la quotidianitat del nostre comportament humà, allò que fem i diem, que pot ser molt suggestiu.

És en aquest context que, en certes ocasions, sents coses que et deixen una mica descollocat, però a la vegada també poden donar molt de joc per omplir papers en blanc. En un d'aquests casos fa referència el títol d'aquest escrit.

Durant la sortida de camp d'un congrés celebrat no fa gaire temps a Andorra, que normalment es fa en autobús, un dels assistents va deixar anar

tota una perla: va dir que feia molt de temps que no agafava el transport proletari, per *a posteriori* seguir parlant, no cal dir!, de cotxes, de cotxes potents, d'aquells que et poden portar molt amunt i molt lluny.

No deixa de ser, sent sincers, un fet anecdòtic, fins i tot graciós, o potser en aquest país pot tenir més transcendència del que sembla? I és que tenint el transport públic que tenim a Andorra, més d'un es podria sentir ofès per tal paroxisme ideològic.

Ens mereixem un transport públic de qualitat, eficaç, còmode i assequible

I què és el que passa amb el transport públic a Andorra, entenent el transport públic com el transport col·lectiu de passatgers? Bàsicament, que no respon a les demandes dels usuaris, a les necessitats –segons l'inspirador de l'article– del proletariat d'aquest racó de món.

Fa massa temps que tenim aquesta assignatura pendent, i no és una situació desconeguda, ni recent ni irrellevant. Però sembla que per a alguns no tingui cap mena de transcendència. Si no, difícilment s'entén tanta passivitat per part dels que poden prendre decisions.

El 2016 semblava un punt d'inflexió, ja que es va aprovar la licitació de la concessió de línies de transport nacional de viat-

gers que havien d'operar al país a partir del setembre del 2017; aquella reforma que havia de tenir en compte l'usuari i proveir un servei més competitiu i que fos una alternativa real al transport privat. Doncs ja sabem com va acabar, com el rosari de l'aurora entre les companyies de transport i Govern, i els usuaris, proletaris o no, a veure-les venir i seguir patint-ne les conseqüències.

Andorra, millor dit els seus habitants, es mereixen un transport públic de qualitat, eficaç, còmode, accessible i de preu assequible, tal com hauria de ser un servei públic. Ha de respondre a les necessitats de desplaçament i condicions horàries dels treballadors, encara que potser també es pugui debatre sobre aquests horaris; segur que els proletaris hi tindriem molt a dir, però aquest és un altre tema. Fins i tot, si fos necessari es podria plantejar un model diferent del de concessió a empreses privades. Hi ha deures per al 2018.

Un model tipus BRT (Bus Rapid Transit), una forma de transport que generalment dona prioritat al transport públic seria desitjable. En tot cas, no es pot pensar en un model de mobilitat sostenible sense solucionar aquest gran dèficit, que no arreglarà ni la bicicleta ni el cotxe elèctric.

Així que esperem que la demostració de prejudicis d'alguns es quedi en anècdota i realment s'hi vulgui trobar una solució. Si no fos així, parada! Jo baixo aquí.